

bedste, men jeg betoner, at jeg kun har kunnet gaa med dertil, fordi jeg erkender, at Loven i det hele er et Fremskridt.

Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jørgensen) kom ind paa at nævne det Ord „Fæstehuse“. Jeg befinder mig ikke i Overensstemmelse med ham netop paa dette Punkt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, men naar jeg har Betænkkeligheder ved § 3 g, har det været, fordi der maaske ifølge denne Bestemmelse kan være Folk, der komme til at staa uden for Lovens Omraade, som ellers vilde komme ind under den. Og jeg kan ikke se rettere, end at, hvis man havde noget saadant som Fæstehuse, vilde det være muligt at komme over dette Spørgsmaal paa lettere Maade end efter de Bestemmelser, Loven nu indeholder. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, men jeg vil dog præcisere, at Begrebet Statsfæste er noget, jeg mener er værd at tage under Overvejelse. Jeg ved meget vel, og det har jeg hørt udtale ogsaa ude paa Landet blandt de Folk, der nærmest kunne tænkes at skulle bruge denne Lov, at de syntes ikke om Fæste. Ordet Fæste har jo sin historiske Klang, og det klinger ikke netop godt, men det er ikke derfor givet, at netop det gamle Ord „fri Ejendom i fri Mands Hænder“, der bliver brugt som et Slogord, kan bruges som Vejledning i Fremtiden, men det skal jeg nu lade staa hen. Loven er jo betegnet som et Forsøg, og de Forsøg, der gøres i et større Samfund, give sig jo altid noget langsomme Udslag. Jeg anser det derfor for et Gode, at der bliver føjet 5 Aar til Forsøgstiden. Jeg vil haabe, at den Erfaring, der indvindes i disse 5 Aar, vil gaa i den Retning, at man vil finde det endnu tydeligere konstateret end hidtil, at det er en Vej, man bør gaa videre paa.

Der er noget ved denne Lov, som for mig hæver den betydeligt over saa mange andre Love. Man taler i Almindelighed om Love med kulturel Betydning, det Ord have vi ogsaa hørt i de sidste Dage. Men denne Lov har for mig i allerhøjeste Grad noget af det over sig, man kan kalde kulturel Betydning. Jeg mener ikke, at Kultur alene bestaar i gode økonomiske Kaar, men man maa erkende, at en væsentlig Betingelse for Fremskridt i Kultur er netop, at man lever under nogenlunde gode økonomiske Vilkaar, og ved at hjælpe en Del af Landets Befolkning, som ellers er ret hjælpeløst stillet, ind under saadanne bedre Vilkaar, fremmer man i Virkeligheden Kultur i god Forstand, og

det skal nok vise sig tydeligere, efterhaanden som Tiden gaar. Jeg tvivler ikke paa, at det Moment, den ærede sidste Taler nævnte, at Folk bør tage Sigte paa at udnytte denne Lov paa den Maade, at de selv skaffe sig de nødvendige Midler, vil vinde større og større Raaderum. Mange unge Mennesker ville sikkert nu stræbe efter at faa saadanne Huse, som kunne faas ifølge denne Lov.

Til Slutning vil jeg sige, at denne Lov er af den Slags, som blive modtagne med Velvillie af den store Befolkning overalt. Hvordan man end ser paa Sagen, er der ingen Love, der modtages med større Velvillie end saadanne, hvor det mærkes, at der gøres noget for dem, der have det ringest. Jeg tror, at naar man skal nævne de Love, der have den største kulturelle Betydning, er det netop dem, der have dette Præg over sig. Og jeg vil haabe, at denne Lov kan bidrage til, at man ogsaa paa andre Omraader, hvor man finder det forsvarligt og rigtigt, vil arbejde for Kulturen paa den Maade. Det er den Slags Foranstaltninger, som altid ville vise sig at gøre et Samfund Ære, og som ogsaa ville blive skattede af den Befolkning, som de vedkommende Love ere lagte til Rette for.

Jeg skal med disse Ord anbefale Loven.

Johansen: Det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) berørte i sit Foredrag et Spørgsmaal, jeg gerne vil være med til at understrege. Det angaar de Tyendespareforeninger, som ere oprettede og have faaet saa godt fat, siden Husmandsloven blev vedtagen forrige Gang. Vi ere selvfølgelig glade ved det Beløb, der er blevet bevilget paa Finansloven de sidste 3 Aar, men paa den anden Side kunde vi meget ønske, at Summen maatte blive noget forhøjet, idet vi gaa ud fra, at denne Sag fortjener den største Agtpaagivenhed. Saadanne Spareforeninger gaa jo ikke af sig selv; der maa gøres et ganske betydeligt Arbejde for at faa disse Smaaskillinger samlede sammen, ellers bliver der ikke noget ud af det. Her maa Husbond og Madmoder hjælpe til og tale til Tyendet om, at de ved Lønningstider skulle se at sætte lidt ind i Sparekassen. Men desuden maa vi ogsaa se at faa Forældrene interesserede for Spørgsmaalet, og endvidere maa vi sørge for, at der omkring i Kommunerne er Mænd og Kvinder, som vilde tage imod Sparepengene og saa sende dem ind til vedkommende Penge-